

0104 – 4. januar

Så mange som tok imot ham, dem gav han retten å bli Guds barn, dem som tror på hans navn ... de er født av Gud. Joh 1: 12–13.

En slik utleggelse av Skriften selv om hvem som er Guds barn, burde virkelig tenne alle troendes hjerter i glede og undring. Mens derimot de som i egen frimodighet og selvsikkerhet har tilegnet seg dette hellige navnet, burde våkne opp og bli redde.

Guds barn, i Skriftens betydning, er født av Gud. De er et underverk av Guds nåde. De er nye, åndelige skapninger på jorden, i seg selv et vitnesbyrd om at de har «fått del i guddommelig natur». Og det er nettopp dette den sanne, levende troen virker.

At vi av bare nåde, ved troen, blir Guds barn og salig frelst, er så fullt av nåde og trøst, at vi burde gråte av glede. Men burde vi ikke da også forstå, og tenke grundig over, at her tales det om denne bestemte troen som vi fikk da vi ble født av Gud? Eller kan det tenkes at også en innbilt tro, som aldri har noen sammenheng med at vi ble født av Gud, like så godt kan frelse oss?

Der er likesom ingen grense for hvor mange som kan pynte seg med den herlige tittelen at de er Guds barn. Mange som til og med mangler de mest selvsagte kjennetegn på den nye fødselen, trøster seg også med at de er sanne kristne.

La dere ikke forføre; Gud lar seg ikke spotte! Det skal til sist ikke bli spørsmål om hvor mye vi har i vår forstand oppe i hodet, eller av ord i vår munn. Men om vår kristendom har vært sann, om vi er blitt født av Gud. Å, det ville være forferdelig om jeg hadde hyklet meg fram gjennom livet med en selvlaget trøst, istedenfor en tro som var skapt av Gud.

Tenk om du har bedratt deg selv og andre med en forstandstro som verken har kraft til å ydmyke hjertet, til å føde det på ny, eller til noen helliggjørelse. Det består bare i kunnskap og ord, pluss en viss kristelig aktivitet. Kanskje litt bønn, litt lesing og kristelige talemåter. Men alt sammen bare noe du gjør i egen kraft, for å falle inn i det kristelige mønsteret, eller noe liknende.

Men snart er det slutt på dette spillet. Snart kommer Den Store, Den Hellige, han som har sett hele skuespillet. Han kommer med det endelige budskapet: Nå er det slutt! Gjør opp ditt regnskap! Så står vi overfor dødens ansikt og alvor. Da stilles vi avslørt og avkledd fram for Den Helliges øyne. Å, hvor forferdelig det vil være hvis vi hele tiden bare har hyklet! Nettopp fordi nåden er så stor og det himmelske barnekåret så herlig, er det også så veldig farlig hvis ikke vår kristendom er av sannheten. Legg derfor godt merke til apostelens ord i den teksten vi har for oss i dag!

Først sa han: Så mange som tok imot ham, dem gav han retten til å bli Guds barn. Og hva han legger i dette at de «tok imot ham», det forklarer han med tilføyelsen: dem som tror på hans navn. Men legg merke til at han går ennå lenger i å forklare hva som ligger i dette. Han tilføyer at de som ved troen var Guds barn, også var født av Gud.

Denne tilføyelsen kan ikke innprentes sterkt nok. Den som skal kunne «se Guds rike», og som et Guds barn leve i all evighet med Gud, må være født av Gud. Før syndefallet eide menneskene det guddommelige livet, som også nettopp var Guds bilde i dem. Det var spesielt dette Gud tenkte på når han sa: Den dagen du eter av det (kunnskapens tre), skal du sannelig dø. Så måtte dette

guddommelige livet gjenoprettes i oss. Og det kunne bare skje ved en ny fødsel. Da blir vi på ny «likedannet med hans Sønns bilde» – selv om dette bildet ikke blir fullkomment før vi også blir fridd ut fra den hindringen kjødets legeme alltid er på denne jord.

Kristus uttalte klart og utvetydig: Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike. Guds rike blir gitt oss av bare nåde. Det står evig fast. Men du er totalt ute av stand til å få del i det, det er ikke mulig at du kan leve et liv med Gud her, og deretter i himmelen, hvis du ikke blir født av Gud, og får del i Guds natur. Den sanne Gud er en hellig Gud. En vanhellig skapning vil fortæres og pines i Guds nærvær.

Det må skapes en ny natur i mennesket, en natur med Guds slektskapsbånd, et nytt menneske som er skapt av Gud, før livet blir salig i samfunn med Gud. «Kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud» og trives ikke sammen med ham en eneste dag, og langt mindre en hel evighet. Derfor sier Kristus: «Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Dere må bli født på ny. Det som er født av kjødet er kjød. Den som ikke blir født på ny, kan ikke se Guds rike».

Og her sier altså Johannes: «de er født, ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud». Og Peter sier: «dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig sæd, men uforgjengelig, ved Guds ord som lever og blir». Og Paulus sier det slik: «I Kristus betyr verken omskjærelse eller mangel på omskjærelse noen ting, bare en ny skapning».

Så er spørsmålet: Hvem andre enn Herren selv skulle du tro på i dette som avgjør ditt evige liv? Kristus er jo selve kjærligheten og miskunnheten. Det må jo være Kristus og hans apostler vi må lytte til. Og Kristus og hans apostler holder sterkt fram, liksom med en munn, at Gud har bestemt en slik vei til frelse for menneskene; at de må fødes på ny og få del i Guds natur, hvis de skal komme inn i himmelen. Hvordan kan da du bare fortsette på din vei mot evigheten uten å ha dette klart for deg?